

som bekendt deri, at de Vedkommende, som nærmest ere interesserede i Oprettelse af en saadan Holdeplads eller Station, skulle afgive Grund dertil uden Erstatning af det Offentlige og derhos udrede¹ af de Omkostninger, som en Stations Etablering medfører — jeg skjønner ikke rettere, siger jeg, end at disse Betingelser, set baade fra Statens Synspunkt og fra de nærmest interesserede Beboeres Synspunkt, maa kaldes i og for sig rimelige og billige. Hvis imidlertid det høie Thing skulde tiltræde den Indstilling, som her foreligger, skal jeg selvfølgelig tage Sagen under Overveielse, og jeg antager, at paa en eller anden Maade vil Resultat komme til at foreligge i Finantslovforslaget for næste Aar. — Det næste Indstillingspunkt er et Andragende fra Føvling-Holsted Sogneraad om Hjælp til Forsørgelsen af en Familie. Andragendet herom er blevet afflaaet af Indenrigsministeriet, fordi det her kun dreier sig om et ganske almindeligt Fattigforsørgelses-spørgsmaal. Den paagældende Familiefader har ikke ved sit Ophold i Slesvig erhvervet sig Hjemstedsret der, og han er derfor efter de Oplysninger, som have foreligget, da han blev trængende til Understøttelse, falden sin Fødselskommune til Byrde. Det er ganske vist et beklageligt Forhold for den vedkommende Forsørgelseskommune, men det er et Spørgsmaal, som er Statskassen uvedkommende; vi pleie dog ellers aldrig at give Bidrag for at lette Forsørgelseskommuner de Byrder, som paahvile dem efter Lovgivningen. — Den sidste Indstilling, som gaar ud paa at henvise vedkommende Sag til Indenrigsministeren, angaar et Andragende fra Bestyrelsen for Danmarks Totalafholdsforening om en Bevilling til Fremme af Totalafholdssagen. Det fremgaar af Andragendet, at den Bevægelse, som Totalafholdsforeningen har reist, har naaet en i Forhold til den korte Tid, hvori Foreningen har virket, stor Udbredelse, og Sagen er som et Samfundsanliggende af den Betydning, at den ogsaa efter min Formening vel fortjener at støttes af Staten. Jeg skal indskrænke mig til her at udtale, at jeg nærer den samme Sympathi for denne Sag, som den ærede Ordfører udtrede, fandtes hos mange af Thingets Medlemmer. Hvis Sagen henvises til Indenrigsministeren, skal jeg anstille en Konference med min Kollega Justitsministeren, thi det

synes mig tvivlsomt, om Sagen ikke nærmere ligger under hans Ressort end under mit. Den ærede Ordfører fremhævede nemlig de sørgelige Følger af Driftfældigheden og nævnte blandt disse de mange Sindssyggdomme, som ere en Følge af denne Last, samt de mange Forbrydelser, som ogsaa staa i Forhold til denne Last — men begge disse Sager ligge ikke under Indenrigsministeriets, men under Justitsministeriets Ressort. Jeg skal imidlertid eventuelt efter Konference med Justitsministeren tage Spørgsmaalet under Overveielse, og jeg tvivler ikke om, at hvis Thinget henviser denne Sag i Overeensstemmelse med Indstillingen, vil der komme til at foreligge et Forslag om en Bevilling.

Sviid: I Følge Anmodning fra en stor Del Venner af Totalafholdssagen omkring i Landet vil jeg gjerne bede det høie Thing at tage venligt mod Andragendet om Understøttelse til Totalafholdsforeningen. Det har jo allerede i Dag fundet en venlig Modtagelse. Den ærede Minister sluttede sig til den ærede Ordfører, og jeg kunde derfor gjerne afholde mig fra at udtale mig; men, som sagt, paa Grund af Anmodning fra en stor Del Venner af Sagen vil jeg gjerne føie et Par Ord til. Det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) indrømmede, at det var en god Sag; og han havde ikke Noget imod, at man understøttede den ogsaa fra Thingets Side, men han vilde dog mene, at man skulde overlade Sagen til Private. Det er en Udtalelse, som er fremsat før her i Thinget, men jeg vil dog alligevel med et Par Ord imødegaa den. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at fordi man ønsker, at Staten yder denne Sag sin Støtte, at den derfor skal tage Sagen sin Haand og lede den. I saa Fald vilde man uregtelig med Grund kunne anføre, at den helt vilde forandre sin Karakter, som da ogsaa er fremhævet. Der er naturligvis kun Tale om, at ligesom Sagen har vundet mange Venner omkring i Landet og at der ydes meget betydelige Bidrag til at fremme den, saaledes er det nu ogsaa et Ønske, at Staten burde fremme den ved at yde den et Bidrag. Naar det private Bidrag nu aarlig gaar op til 30,000 Kr., saa vil man med vægtig Grund kunne sige, at Sagen er voget saa vidt frem, at Staten ogsaa bør yde sin Støtte. Dertil vil jeg